

A MAGYARORSZÁGI
METHODISTA EGYHÁZ
PÉCSI KÖRZETE

HÍRLEVÉL

XXIII. évfolyam I. szám

2019. január

„Szivárványívemet helyezem a felhőkre, az lesz a jele a szövetségnek, melyet én a világgal kötök.

Mózes 1. könyve 9:13

Útmutató szerinti 2019. Évi Jelige

„Az Úr szeme látja az igazakat, füle meghallja kiáltásukat.”

Zsoltárok 34:15

Egyházunk 2019. Évi Jeligéje:

„Az ajtó előtt állok és zörgetek!” Jelenések 3,20

Tervezett januári programjaink:

6-án, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor **Szövetségmegújító és úrvacsorai istentisztelet**

6-13-ig **Alians imahét:**

Vasárnap (kezdés) - Reménység Gyülekezet

Hétfő - Pécsi Baptista Gyülekezet

Kedd - Szeretetvár Gyülekezet

Szerda - Metodista Gyülekezet

Csütörtök - Apostoli Gyülekezet

Péntek - Pécsi Baptista Gyülekezet

Szombat - Pécs-Somogyi Baptista Gyülekezet

Vasárnap - Kertvárosi Református Gyülekezet

13-án, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet: **Jézus megkeresztelkedése** (Máté 3,13-17)

20-án, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet: **A bölcs ember beszéde** (Máté 12,34)

20-27-ig **Ökumenikus imahét** anyagát az indonéz keresztény testvérek állították össze, amelynek a központi igéje így hangzik:

„Az igazságra és csakis az igazságra törekedj...”

V. Mózes 16,18-20

26-án, szombaton **Hajléktalan szolgálat**

27-én, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet: **Hiába-való istentisztelet** (Jakab 1,26)

Média hírek

Január 20-án, vasárnap Metodista Ifjúsági műsor lesz a Duna TV-n

Rendszeres programjaink:

Kedden 17 órától **Drávaszabolcson Bibliakör** van a Faluházban
(Köztársaság tér 2/b.)

Szerdán 17 órakor **házi csoport** van Pécssett (változó helyszínnel)

Csütörtökön 17 óra **bibliórát** tartunk Hidason

Pénteken 18 órakor **Alpha kurzust** van

Vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10⁰⁰ órakor **istentisztelet** van Pécssett,
15⁰⁰ órakor Hidason

Első vasárnapokon **Úrvacsorai istentisztelet** van.

Minden harmadik vasárnap **Siklóson** 18 órakor **istentiszteletünk** van az evangélikus imaházban.

Az esetenkénti időpontváltozásokról lelkészünknel lehet érdeklődni.

Születésnaposoknak

Így szól hozzánk mindenkor: Jöjjetek énhozzám mind, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve. Aki hozzám jön, és elfogadja az ingyen kegyelmet, azt nem taszítom el magamtól. Jöjjetek, hogy megelevenítsek titeket!

Ch. Gregor

***Kívánjuk, hogy tapasztalják meg ezt
a mindennapjaikban!***

Aggódás helyett imádkozás

*Semmiért se aggódjatok,
hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel
kéreseiteket Isten előtt... (Filippi 4,6)*

Istentől kapott új évi programunk: **ne aggódjatok, hanem imádkozatok!** Nem tudjuk, mit hoz a jövő, és olyan sok rosszat kellett már tapasztalnunk. Ez könnyen aggodalmaskodóvá tesz. Erre gyógyszer a hittel elmondott imádság.

Az aggodalmaskodás gyökere a hitetlenség, az imádkozás tápláló gyökere az Istenbe vetett bizalom. Az aggodalmaskodás elszívja az energiáinkat, az imádkozás megsokszorozza és mozgósítja azt. Az aggodalmaskodó ember csőlátásban szenved: csak a lehetséges bajokat és nehézségeket látja. Az imádkozónak tágas a horizontja: a láthatatlanokat is komolyan veszi. Az aggodalmaskodó úgy véli, van oka félni. Az imádkozó meg van győződve arról, hogy van oka nem félni. Az aggodalmaskodó csak az ellenségre és önmagára szokott nézni, ezért gyakran eleve lemond a győzelemről. Az imádkozó Istenre figyel, és szent kíváncsisággal várja: ebben a helyzetben hogyan mutatja meg majd hatalmát és szeretetét. Az aggodalmaskodó a holnap gondját is hordozni akarja. Az imádkozó a ma terheit és feladatait viszi, és azokat sem egyedül.

Nem az aggodalmaskodó áll a valóság talaján, mert ő az elképzelt bajok világában él, ahol egyedül érzi magát. Az imádkozó ember áll a valóság talaján, mert miközben számol a látható tényekkel, számol a mindenség Urával is, és számít rá.

Mit jelent imádkozni? Jézus tanítása szerint: kiönteni a szívünket Istennek, ahogyan egy kisgyermek az apjának, akiről tudja, hogy szereti és bármit képes megtenni érte. Szánjunk időt erre mindennap ebben az évben!

C S E R I K Á L M Á N : „ A K E G Y E L E M H A R M A T J A ”
Á H Í T A T A Z É V M I N D E N N A P J Á R A

Minden javunkra van

Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket elhatározása szerint elhívott. Róma 8:28

Új esztendő. Nem tudja senki sem,
Hogy mi vár reá, merre hova lép.
Az ismeretlenség ködébe rejtve
Mi van: örvény, orom vagy szakadék?

Nincs kikövezett út, egyenes pálya,
Biztos cél felé vezető sínek.
Hogy a holnap titkát is kitalálja,
Nem adatott meg senkinek.

Úgy megyünk a jövő felé, akárha
sötétbe lépnénk. De örvény, verem
Felett - jó tudni - védőn alánk tárja
hűséges karjait a kegyelem.
Öröm, bánat, élet, halál, akármi
jöhet, a szívem mégse nyugtalan,
Tudom: kik Istent szeretik, azoknak
Minden javukra van!

BÓDÁS JÁNOS

Beszámoló a hidasi református templom 10 éves jubileumáról

*„Legyen velünk Istenünk, az Úr, ahogyan őseinkkel volt.
Ne hagyjon el bennünket, és ne vessen el magától!” Királyok 1. könyve 8:57*

A 2018-as év vége az ökumenikus közös ünneplések ideje volt. Hidason kétszer is meghívták gyülekezetünket közös hálaadásra. Az evangélikus templom nagy felújítása utáni felszentelő istentisztelet után református testvéreink vendégei voltunk november 18-án, új templomuk építésének 10 éves évfordulóján.

Az ünnep fényét Halász Béla szerbiai református püspök és a hertelendyfalvi partneryülekezet jelenléte emelte. Építő gondolatokat mondott üdvözlő beszédében nyugdíjas lelkészünk, Sztupkai Mihály, amikor felhívta a figyelmet a tájékozódás fontosságára: földrajzi értelemben a templomtoronynak, lelki értelemben az igének van ilyen fontos szerepe.

Nagyon tanulságos volt Boruss Mária lelkész nő beszámolója, aki az építkezés idejében volt Hidason református lelkész. Vele is nagyon intenzív kapcsolata volt a hidasi testvéreinknek. Beszámolt a több tízmillió projekt indulásáról, amikor egy adományozott telek és 100 000 Ft. volt az „induló tőke”. Csodálatos volt a támogatások alakulása (a legnagyobb

összeg Dél-Koreából érkezett), de impozáns volt a helyi református testvérek együttműködése az építkezés során.

Marika (így nevezik a hidasi testvéreink a lelkésznőt) beszámolt arról, hogy az építési napló mellett imanaplót is vezetett. Beszámolója során ebből idézett: ima-küzdelméről, igei vezetéséről, a csodás imameghallgatásairól és az Úr időben küldött segítségével.

Talán mi is jobban számolhatnánk problémáink megoldása során az Úr erejével és segítségével.

Örülünk, hogy gyülekezetünkben is osztozhattunk testvéreink örömeiben.

SCHAUERMANN MÁRTA ÉS M. HENRIK

Lelki csöndre vágyom

Én Istenem, lelki csöndre vágyom,
Templomod az, ahol megtalálom.
Lelki fülem ott Rád hangolódik,
s bennem a sok bűn-görcs feloldódik.

Körülöttem zajlik a bűn-tenger:
Csöndes sziget, Uram, te légy bennem,
Ahol fáradt lelkem felüdülhet,
s újabb harcra áldást, erőt nyerhet.

Megfáradtak nálad felüdülnek,
erőtlenek új erőre lelnek.
Bűnüldözött lelkek menedéke
Nálad van az örök csönd, a béke.

PECZNYIK PÁL

A Magyarországi Metodista Egyház 120 éves jubileuma

*„Mi pedig, a te néped, legelődnek nyája, örökké magasztalunk téged.
Nemzedékről nemzedékre mondunk dicséretet neked.” Zsoltárok 79:13*

A novemberi lelkésztozábbképzőnknek kiemelt eseménye volt az az ünnepi, hálaadó istentisztelet, amelyet november 14-én délután tartottunk az Óbudai Egyházközpontunkban.

A magyarországi metodista misszió indításának 120 éves jubileuma alkalmából megrendezett istentiszteleten megjelentek a Centrálkonferenciánkhoz tartozó szomszédos országok metodista közösségeinek vezetői és küldöttei, hiszen a jeles ünnep azokra a közös gyökerekre tekint vissza, amelyből a metodista missziós munka kialakult, és amelyből gyülekezeteink a mai napig táplálkoznak.

120 esztendeje, 1898-ban érkezett az első metodista misszionárius térségünkbe, a mai Szerbiai Bácskába, egy felébredt, kékkeresztes lelki közösség meghívására, hogy ennek a körnek, lelki vezetője legyen. A Vajdaságban élő németajkú testvérek között indult tehát a metodista misszió, amely aztán Bácskából északra terjedve, a dél-magyarországi német nemzetiségű közösségekben erősödött meg. A munka tovább terjedt, Budapesten, a fővárosban előbb volt német nyelvű metodista gyülekezet, mint magyar. Azután az ország különböző helyein, kis lelki közösségek csatlakozásával jelentős növekedést mondhatott magáénak a fiatal metodista egyház. A háború utáni kitelepítések, az ún. „lakosság-csere” jegyében hozott kötelező, és önkéntes elköltözések nyomán azonban jelentős veszteség érte az egyházat.

Mai létünk - lehetőségeink a Krisztus követésére és a mások felé való segítő szolgálat gyakorlása is - Istenünk kezéből való nagy ajándék és lehetőség. Egyházunkat Magyarországon ma sem a nagy tömegek jellemzik - de a kicsiségünkben is az Ő erejével akarja üdvösséget munkáló hatását kifejteni. Az ige a só és kovász mennyiségének jelentéktelenségével is ezt példázza.

A kezdetekre emlékező ünnepi istentiszteleten az igehirdető Dr. Patrick Streiff, a Centrálkonferenciánk püspöke volt.

A külföldi vendégek az istentisztelet előtt rendezett jubileumi emlékülésen mondták el ünnepi előadásait, illetve a megjelent testvéregyházak vezetői igei üdvözlettel köszöntötték az egybegyűlteket.

Az ünnepségen megjelent Dr. Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes, és köszöntő szavaiban méltatta az egyházak jelenlétét és fontos szolgálataikat a társadalomban.

Az ünneplés szeretetvendégséggel zárult, amelyen finom falatok mellett lehetőség nyílt a kötetlen testvéri, baráti beszélgetésekre, közösségre.

Az osztrák, szerb és román metodista lelkészek az ünnep másnapján délelőtt még vendégeink voltak és – ha rövid időre is – betekintést nyertek a lelkésztovábbképző munkájába.

Az egyház történetét látva, Isten iránti hálával állapíthatjuk meg, hogy Urunk az elmúlt 120 esztendő minden korszakában, könnyű és nehéz időszakokban is állított olyan szilárd hitű, elszánt embereket, akik képesek voltak a szolgálatra, a járatlan utak nehézségeinek felvállalásával, és Urunk kiáraszthatta szeretetét, és végezhetette rajtuk keresztül a lélekmentés szolgálatát.

Legyünk készségesek és engedelmesek Istenünknek, hogy ma is eszközeivé választhasson bennünket.

SZTUPKAI MIHÁLY

Templomi ima

Jézusom! Te vagy az, aki nem csak ígér,
de igaz szavával mindig visszatér.

Te vagy, aki mindig szeretsz,
s aki a Fénybe átvezetsz.

Te vagy az egyetlen jóság,
minden viharban biztonság.

Te vagy tavasszal a napsugár,
nyáron a csobbanó, fénylő vízsugár,
ősszel a színek pompája, királya,
télén a hópolyhek szent karácsonyfája.

Te vagy, ki véredet is megmutatod,
aki átkozódott, azt is szívedbe fogadod.

Te vagy a Jóság és a Béke,
az álmok, vágyak szivárványfénye.

Te vagy az, aki s szívekbe lát,
aki a hullámozó tengeren megy át,
Te vagy aki jutalmaz, áld, simogat,
s a bebörtönzött léleknek szabadságot ad.

Te vagy, aki megfogja a kezem,
ha elfelejtlek - rám nézel,
és újra emlékezem.

Te vagy az én örömöm, bánatom,
keserű gondjaimban fénylő vigaszom.

Te vagy a gyermek és a király,
a Mindenség léte Rajtad áll.

Jézusom! Ugye nem hagysz el soha engem?
és megmented szegény, hűséges, rajongó lelkemet.

J Á S Z A I J O L Á N

Isten oltalmában

A bizalom lehetséges

Vannak azonban emberek, akiknek nem volt apa-élményük, aki irgalmas lett volna velük, aki megértette volna, hogy hibákat is lehet elkövetni, vagy segített volna, amikor nem találtak kiutat. És mások soha nem élték át az anyai vigasztalás érzését. Vajon ők is fel tudják fogni azt, hogy Istenre lehet hagyatkozni, hogy ő megbízható?

Az a probléma, amiről itt beszélünk, a Bibliában sem ismeretlen. Ezt mutatja be Ézsaiás könyvének egy nagyon megindító fejezete. Itt a próféta az Isten és a népe közötti nézeteltérést mutatja be erről a kérdésről. Izraeli emberek kijelentéseit idézi, akik azt mondják: „Isten elfelejtett minket. Ő nem törődik velünk.” Jeruzsálemet lerombolták a babiloniak, és a nép egy részét deportálták. Hogy bízhattak még meg az olyan Istenben, aki ezt megengedte? Ekkor Isten megkérdezi népétől a próféta által: „Képes egy anya arra, hogy elfelejtkezzen csecsemőjéről? Nem szánakozik-e azon a gyermekén, akit testében hordozott?” A természetes válasz rögtön az:

nem, egy anya nem felejt el gyermekét, nem fog lemondani róla, még ha nehézségeket okoz is. Azonban - nem fordul elő mégis, hogy anyák kihelyezik gyermeküket, vagy lemondanak róla? És mégis igaz az, amit Isten népének üzen: „Megfelejtkeznek-e csecsemőjéről az anya... Ha mások megfelejtkeznének is, én nem felejtkezem meg rólad!” (Ézsaiás 49:15)

Még ha emberek csődöt mondanak is, Istenben mindig megbízhatunk! Ez az az üzenet, amelyet a próféta továbbadhat népének, és ez a hír a mai napig érvényben van. Érvényes azoknak, akik boldogító módon élhettek meg, hogy megbízható szüleik vannak, és megtanulhatták azt, hogy mit jelent a bizalom. Ugyanúgy érvényes azonban azok számára is, akiknél kora ifjúságuktól kezdve az emberek csalódást okoztak. A bizalom lehetséges.

Bizalomépítő intézkedések

A bizalomnak növekednie kell. A bizalmat szét lehet rombolni, de elősegíteni is lehet azt. Amikor arról volt szó, hogy a kelet és nyugat közötti hidegháborút leküzdjék, arról beszéltek, hogy merni kell bizalomépítő intézkedéseket tenni. Ez alatt azt értették, hogy egyes kérdésekben egyoldalúan előzetes engedményeket tesznek. Ez természetesen bizonyos kockázattal járt, abban bíztak azonban, hogy a másik oldalon ezáltal csökkenteni fogja a bizalmatlanságot, és bizalmat fog teremteni. A Biblia újra és újra beszél Isten bizalomépítő intézkedéseiről, amelyek által megmutatja az embereknek, hogy jó akaratú van irántuk. Már az Ószövetség is tele van ilyen példákkal. És az Újszövetségben is újra és újra azt láthatjuk, hogy Jézus Krisztus élete és halála jelenti Isten döntő „bizalomépítő intézkedését” számunkra, emberek számára.

Ezen igehelyek egyikében mondja Jézus önmagáról: „Én vagyok a jó pásztor. A jó pásztor életét adja a juhokért.” (János 10:11)

Jézus itt azt a pásztor-képet alkalmazza, amely a 23. Zsoltár első részét is jellemzi. Azt, hogy erre a pásztorra rábízhatjuk magunkat, abban is láthatóvá válik, hogy kész arra, hogy még az életét is kockára tegye juhain érdekében. Itt is utalás történik Jézus kereszthalálára. Az, hogy Jézus hű maradt küldetéséhez, és életét is kockára tette, bizonyítja: ebben a pásztorban meg lehet bízni.

Erről a 23. Zsoltárban még nincsen szó. Azonban jó, ha tudjuk, hogy az az Isten, akiről a zsoltáríró azt mondja, hogy: „az Úr az én pásztorom”,

ugyanaz az Isten, aki az emberhez Jézus Krisztusban a jó pásztorként közeledik, aki még az életét is kockára tette azokért, akik benne bíznak.

DR. WALTER KLAIBER: „ISTEN OLTALMÁBAN”
CÍMŰ KÖNYVÉBŐL
FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

Ami megmaradt

Szállnak az évek, s az emlékezet
neveket, arcokat és képeket
hervadt virágként porba ejteget.

Azt írják, ha találkoznál velem,
kedves, öreg testvérem, idegen
lenne talán az arcom, a nevem.

Mert minden arc idegenné fakult.
Elhalványodott, ködbe tűnt a múlt.
Hervadt virág: az út porába hullt.

Emlékszöttek szétfoslott, elszakadt
a hosszú, harcos vándorút alatt.
Csak egy maradt: egy drága név maradt.

Jézus Krisztus megváltó, szent nevét
vallod, tudod, hogyan felejtened!
Hiszen minden napban Ő jön feléd!

Vallod, hiszed: megváltott és szeret.
Örök otthonban készített helyet...
Csendesen hazahív, ha este lett.

És ez elég. Csak hadd peregjenek,
mint hervadt szirmok, arcok és nevek,
minden emlék és minden ismeret.

Ha ez az egy név tiszta fényben ég,
nyereséggé lesz minden veszteség,
mert ez elég. Ez örökre elég.

TÚRMEZEI ERZSÉBET

...*Csak egy van aki jó...* (Máté 19:17/b)

Eltűnődve lapozgatott a vaskos családi képesalbumban. Portörülés közben valahogy leverte a könyvespolc pereméről. Ahogy felemelte, kinyílt, és most ott ül a szőnyegen, ami, mint a mesében, visszaröpítette a múltba. Többször felbongott már dédapja hatalmas állóórájának negyedes ütése, de nem tudta letenni az albumot.

Még tovább lapozni sem; percek óta az ódon udvarház oszlopos feljázatát nézte. A félköríves lépcsősor közepén Örzse ült, és az ölben ő kuporgott gyereklányuk nyakát átölelve, copfosan, hatalmas masnikkal a hajában. Ő volt a kiskisasszony, Ila nővére volt a kisasszony. Így hívta őket Örzse, amíg Ila férjhez nem ment. Odavesztek Budapest ostrománál: férje, gyerekei, mindenki. Rájuk omlott a ház. Családjukból már csak ő él, parányi budai lakásában meghúzódva. Az udvarházból néhány antik bútor és ez az album maradt meg, gyermekkorra szép emlékei, és Örzse, az ő Örszéje, aki megtanította imádkozni az „Én Istenem, jó Istenem”-re és a Miatyánkra. Apja elesett a Don-kanyarban, anyja akkor már fekvő beteg volt, meg is halt nemsokára. Rokonok és Örzse nevelte fel.

Eltűnődve számolgatta, hány éves is lehet az ő pótmamája. Jócskán elmúlhatott nyolcvan. Egyszer meghívta budai kis lakásába. Titokban arra gondolt, hátha sikerül ott marasztalnia, de az néhány nap múlva már csomagolt, váltig hajtogatva: várja az aprójóság. A szomszédok még azt hinnék, meghalt, és a kiskertet is fel kell kapálnia.

- Köszönöm a szíves vendéglátást, ides kiskisasszony - búcsúzott. - Én már csak otthon vagyok otthon. - Már vitte volna vulkánfiber kofferkéjét, alig tudta rábeszélni, hogy taxit hív, és kikíséri. Azóta sem látta a fekete fejkendővel keretezett, vékonyka arcot.

Minden ünnep előtt váltanak egy-egy képeslapot. Örzse váltig hívja „haza”. Egyedül őt hagyták meg a kúria cselédházában; falubeli lévén, megtűrték. A főépületet, régi otthonukat a tejjgazdaság használja évtizedek óta. Sohasem tudta magát rávenni, hogy leutazzék családi fészük lá-

tására, különösen azóta, hogy Örzse megírta, kivágták a nyírfasort. *Csak gondolatban szabad visszamenni a múltba, ha meg akarjuk örizni magunknak* - olvasta valahol, és ehhez tartotta magát.

Óvatosan felállt, helyére tette a családi képalbumot, s elhatározta, bármilyen parányi a nyugdíja, most az ünnepek közeledtével pénzesutalványon ír öreg nevelőjének. Az ő tsz-nyugdija tán még az övénel is kevesebb.

Talált is dédanyja sokfiókos szekreterében, amelyben iratait őrizte, néhány rózsaszín utalványt. Kiállított pótmamája nevére 500 forintot, a hátoldalára ráírta jókívánságait. Amikor elkészült, tűnődve forgatta a rózsaszín lapot; majd hirtelen mozdulattal eltépte. Elővett egy másikat, és 1000, azaz ezer forintot írt az újabb példányra.

A postáról, ahol feladta a pénzt, bement a Fordítóirodába munkáért; nyelvtudásával toldotta meg zsgorodó nyugdíjkáját. Francia - német - angol, ez maradt az örökségéből; nem kevés, hálás is volt érte. Ahogy belépett az irodába, a főnökasszony, aki lánya lehetett volna, elibe sietett, és mosolyogva hivatali borítékot nyújtott át neki.

- Egy kis ünnep előtti figyelmesség a cégtől - mondta, és tapintatosan eltűnt a szobája ajtaja mögött.

Meglepetten nézte a borítékot. A neve volt rajta, alatta egyetlen sor: *Kiemelkedő munkájáért*, s mögötte 1000 forint. Ám valaki keményen áthúzta az összeget, s fölibe írta: 2000 Ft. Hogy tévedés ne essék, betűvel is ott állt: *azaz kettőezer*, mint az utalványon szokás.

Érezte, hogy könny szökik a szemébe. Ekkor lépett be az öreg spanyol fordító. Ránézett, és atyásan megpaskolta a vállát:

- Ne ríjon, no, mondjon inkább valami jót ebben a morcos világban, hadd vidámodjam meg én is.

- Jó az Isten.

A Szabolcsból Pestre szakadt, fehér fejű tanárember meghökkenve nézett rá. Amikor meglátta a borítékot, rámosolygott, és apai mozdulattal ujja hegyével letörölte arcáról a könnyet, bólintott, s mielőtt az iroda felé indult volna, még azt dünnyögte:

- Csak Ő jó.

GYÖKÖSSY ENDRE
MAI PÉLDÁZATOK CÍMŰ KÖNYVÉBŐL

***Áldott az Úr! Napról napra gondot visel rólunk szabadító
Istenünk. Zsoltárok 68:19***

Lányok

Abban az évben is úgy zajlott minden, mint máskor, mégis, két aranyos kislány jóvoltából ez a bérmálási felkészítés különösen is emlékezetes maradt számomra.

A foglalkozásokat most is pénteken késődélután tartottuk, mert ez volt a legalkalmasabb időpont a középiskolásokból álló csoport számára. A bérmálás vasárnapja előtti pénteken az egész órát arra fordítottuk, hogy felkészüljünk egy jó gyónásra. Ezt mindenki nagyon komolyan vette, mert fontosnak tartották, hogy a Szentlélek adományait tiszta lélekkel fogadják. Úgy terveztük, hogy az óra után, még az esti szentmise előtt mindannyian meggyónunk. Amikor a hittanteremből a templom felé indultunk, az egyik kislány elém állt, és zavartan motyogta, hogy neki ezzel a gyónással problémái vannak. Bea nagyon szép lány volt, ezt nyilván tudta is, talán épp ezért viselkedett mindig magabiztosan, határozottan. Most azonban igen zavarodottnak tűnt. „Mi a baj, Bea?” kérdeztem csodálkozva. „Nem tudom, mit tegyek - válaszolta szemlesütve. - Ma este a suliban osztálybuli van, ha én oda elmegyek, akkor hiába gyóntam... talán jobb lenne, ha holnap gyónnék. Vagy ha most gyónok, akkor inkább nem megyek el a bulira. Laci bácsi el se tudja képzelni, mi megy nálunk az osztályban. Egy ilyen buliban egyszerűen nem lehet tisztán maradni...”

Rámosolyogtam, megfogtam a kezét, és húzni kezdtem a templom felé. „Gyere csak, Beácska, és tedd le a bűneidet az Úr Jézus elé. Aztán menj el a buliba, mert te ahhoz a közösséghez tartozol, téged ott várnak, neked ott a helyed. Érezd jól magad, szórakozz, de vigyázz, hogy ne vétkezzél! Oké?” Bólintott rá, és olyasmit motyogott, hogy „Jó, megpróbálom.”

Vasárnap a bérmálás előtt már messziről mosolygott felém. Odaszaladt, adott egy nagy puszit, és boldogan a fülembé súgta: „Sikerült! Tiszta maradtam!”

A következő pénteken megkérdeztem a gyerekektől, hogy hogyan élték át az ünnepi pillanatokat. Nem volt kötelező válaszolni, mégis sorra megszólaltak. Mindegyikük számára nagy lelki élmény volt a bérmálkozása, de azt is elmondták, hogy mennyire zavarta őket a templomba becsődült bábéskodók viselkedése. Valóban, engem is felháborított, hogy egyesek a legszentebb pillanatokban is jöttek-mentek, beszélgettek, az oltár lépcsőire állva fotóztak, videóztak, vagy éppen telefonáltak! Mindenki szóba hozta ezt, csak egy apró termetű, őzike tekintetű kislány hallgatott. Míg

a többiek panaszkodtak, ő csak mosolygott magában. „Zsófi, téged nem zavartak a bámézszkodók?” - kérdeztem tőle. „Hát - válaszolta még mindig az előbbi mosollyal - először nagyon zavartak.” „És aztán?” - provokáltam a folytatást. „Aztán már nem. Amikor a püspök atya megbérmált, arra gondoltam, hogy ezek a szegény emberek nem is tudják, hogy itt milyen nagy dolog történik. Azért viselkednek így, mert unatkoznak. S elkezdtem imádkozni értük, hogy ők is megismerjék az Úr Jézust, s majd rájuk is kiáradjon a Szentlélek. Nagyon érdekes volt, mert imádság közben azt vettem észre, hogy már egyáltalán nem zavarnak, nem is haragszom rájuk, sőt, talán még egy kicsit szeretni is tudtam őket...”

Szavai nyomán olyan csend lett, amilyen máskor elképzelhetetlen egy ilyen vidám tinédzserekből álló társaságban. Néztam Zsófi szelíd, mosolygó arcát, és közben arra gondoltam: lehetséges, hogy a Lélek ajándéka ilyen gyorsan, és ennyire látványosan megmutatkozzon? Végül is miért ne? Péter apostol is azonnal prédikálni kezdett, amint betelt Szentlélekkel.

DOBOS LÁSZLÓ: „PÁRBESZÉD A KERÉKPÁRRÓL”
CÍMŰ FÜZETBŐL

Jónás könyvéről és az alkoholizmusról

Jónás, az engedetlen próféta parancsot kapott az Úrtól, hogy menjen el Ninivébe. Hirdesse, hogy az Úr színe elé jutott a gonoszáguk. De Jónásnak esze ágában sem volt Ninivébe menni. Úgy gondolta, hogy a számára könnyebb és a kényelmesebb megoldást választja. Elmegy inkább Tarsisba. El akar rejtőzni az Úr színe elől. Tarsis a palesztinaiak számára a világ végét jelentette. Az Úr színe elől legmesszebbre akart menni. Jónás megfutamodott attól a feladattól, amit az Úrtól kapott.

Tisztelet a kivételnek, de sajnos mi is sokszor az ellenkező irányba megyünk, mint amit az Úr kijelölt számunkra. A nagyon sok tévút közül csak egyetlen egyet emelnék ki: az alkoholizmust. Mit is kaptunk mi az Úrtól? „Mert nem félelemnek lelkét adott nekünk az Isten; hanem erőnek és szeretetnek és józanságnak lelkét.” (Timóteusnak írt II. levél 1,7) Írja Pál apostol a Timóteushoz írt levélben. Sokan nem ezt az utat választottuk, úgy tettünk, mint Jónás, ellenkező irányba mentünk. A józanság helyett a bódultságot, részegeskedést választottuk. Ez által elvesztettük a családjainkat és ember-társaink szeretetét. A szeretet helyett belénk és családtagjainkba beköltözött

a félelem. Elvesztettük az erőnket, és egyre lejjebb, lejjebb épültünk, szellemileg és fizikailag.

Jónásnak nem úgy alakult a Tarsisba vezető útja, ahogy ő elképzelte. Veszélyt és bajt hozott a hajó legénységére és saját magára. A legénység a tengerbe vetette, hogy megszabaduljanak tőle.

Mi is mennyi veszélyt és bajt okoztunk családtagjainknak és embertársainknak. Gondoljunk bele, hogy hányszor ültünk ittasan a volán mögé, hányszor kellett a családi programot megváltoztatni a mi ittasságunk miatt? Mennyi időt áldoztunk az italozásra, melyet hasznosan is eltölthettünk volna. Mi is kirekesztetté tettük magunkat.

Jónást, amikor elnyelte a nagy hal és három éjjel és három nap a hal gyomrában volt, kétségbe esésében imádkozni kezdett, mert látta, hogy a saját erejéből nem tud megszabadulni a hal gyomrából.

Az igaz, hogy mi alkoholisták nem kerültünk a hal gyomrába, de elnyelt bennünket az alkoholizmus mélysége, sötétsége, és egyre mélyebbre kerültünk, amiből mi magunk sem tudtunk megszabadulni. Lehet, hogy a mi gőgünk, büszkeségünk nem engedte meg, hogy imához folyamodjunk, mert vannak akik ezt nem veszik komolyan, és nem hisznek Istenben. Gárdonyi Géza fogalmazta meg ezt nagyon szépen „Bölcsesség a hullámokon” című versében, ekképpen: „Egy vén révésznek ócska csónakján ült hat tudós. És azt beszélgették, hogy nincs Isten, s mily bárgyú a nép! A csónak roppant. Szólt a vén: – No lám!... Ha tudnak úszni, hát most ússzanak! – Jaj Istenem! – kiáltott mind a hat.” Sokszor nekünk is csak akkor jut eszünkbe az Úr (tisztetet a kivételnek), amikor bajba kerülünk, vagy veszély fenyeget bennünket.

De biztos vagyok benne, hogy akik nem tették meg, hogy imádkozzanak, azoknak is volt más, aki megtette helyettük és imádkozott értük.

Amikor a cethal a parton kivetette Jónást, utána elindult teljesíteni azt, amivel az Úr megbízta. Hirdette, hogy „Még negyven nap és Ninive elpusztul!” Ninive lakói hittek az Istennek, böjtöt rendeltek el és zsákruhát öltöttek, és letértek a gonosz útjaikról. Az Úr irgalmas lett Ninive lakosaihoz, és Ninive megmenekült.

Amikor mi is beláttuk, hogy rossz úton járunk, akkor az Úr nyújtotta felénk segítő kezét, nyújtotta akkor is mindig, amikor ittunk, de mi nem vettünk róla tudomást. Gondoljunk bele, hogy hányszor megmentett bennünket azokból a veszélyes, nyomorúságos, reménytelen, sötét, kilátástalan helyzetekből, amibe belesodortuk magunkat az alkoholizmusunk által. Nekünk is rendelt olyan segítő társakat, akik elvezettek bennünket a

józság kapujához. De az kevés, hogy tudjuk, van élet józanul is, azért nagyon sokat kell tenni, hogy mi is józanok tudjunk maradni. Amikor az első lépéseket megtettük az Alkoholizmus Elleni Klub felé, bizony szívesen mentünk volna bármerre, csak ne kelljen az úgymond „alkoholisták” közé menni, mert még azt hinnék az emberek, hogy mi is alkoholisták vagyunk. Pedig már azok voltunk, csak nem tudatosult bennünk, nem tudtuk még felfogni, hogy az alkoholizmus betegségében szenvedünk. A klubban hirdették a józságot, csak sajnos nem mindenki hitte el, ha nem térünk le az alkoholizmus útjáról, akkor a halálba és a pusztulásba rohanunk. Azok az emberek, akik megfogva a segítő kezét, és elfogadták a nagyon hasznos tanácsokat, melyek a klubban elhangzanak, tudják gyűjtögetni Isten segítségével a józsánapokat, heteket, hónapokat, éveket és évtizedeket. Érezhetik az Úr Irgalmát és Kegyelemét, hogy az egykori engedetlenségünket, letérésünket a józság útjáról megbánva, de fogjuk az Úr kezét, hálát adva Neki, hogy kihozott bennünket az alkoholizmus nyomorúságából, újból a józság útjára vezetett bennünket. Nem szabad hálátlannak lennünk, mert azt a segítséget, amit kaptunk a józság megtartására a klubban, tovább kell adnunk az utánunk érkezőknek, hogy ők is megtapasztalhassák a józságot. Ne csak úgy, ahogy Jónás próféta a ricinusbokr árnyékát csak egy napra, hanem egy életen keresztül tudják gyűjtögetni a józság gyümölcseit.

Ezért fontos, hogy rendszeresen eljárjunk a klubba, mert másokon segítve épülünk mi magunk is Isten segítségével, mint ahogy Reményik Sándor írja a kegyelem című versében:

„Csak úgy magától – friss gyümölcs terem. Ez a magától: ez a Kegyelem.”

RAJCSIK JÁNOS ÁHÍTATA A PÜSPÖKSZENTLÁSZLÓI
TÁBORBAN 2018. AUGUSZTUS 19.

Kegyelem

Először sírsz.

Azután átkozódsz.

Aztán imádkozol.

Aztán megfeszíted

Körömszakadtig maradék-erőd.

Akarsz, egetostromló akarattal –

S a lehetetlenség konok falán

Zúzod véresre koponyád.
Azután elalélsz.
S ha újra eszmélsz, mindent újra kezdesz.
Utoljára is tompa kábulattal,
Szóltalanul, gondolattalanul
Mondod magadnak: mindegy, mindhiába:
A bűn, a betegség, a nyomorúság,
A mindennapi szörnyű szürkesség
Tömlöcéből nincsen, nincsen menekvés!

S akkor – magától – megnyílik az ég,
Mely nem tárult ki átokra, imára,
Erő, akarat, kétségbeesés,
Bűnbánat – hasztalanul ostromolták.
Akkor megnyílik magától az ég,
S egy pici csillag sétál szembe véled,
S olyan közel jön, szépen mosolyogva,
Hogy azt hiszed: a tenyeredbe hull.

Akkor – magától – szűnik a vihar,
Akkor – magától – minden elcsitul,
Akkor – magától – éled a remény.
Álomfáidnak minden aranyágán
Csak úgy magától – friss gyümölcs terem.

Ez a magától: ez a Kegyelem.

REMÉNYIK SÁNDOR

Hiszed-e...

Hiszed-e, hogy örök életed van? - hangzott el az evangélizátor ajkáról a kérdés. - Síri csönd következett, mert a kérdésre választ várt a kérdező. Valaki egész halkán mondta, hogy hiszi, az Úr Jézus érte is meghalt a kereszten, de a szívében van valami bizonytalanság.

- Tudom - mondta -, hogy a súlyt kilóval, a hosszúságot méterrel, a folyadékot literrel, de az örök életnek van-e ilyen biztos mércéje, mint a felsoroltaknak?

Az őszinte kérdést és aggodást megköszönte az előadó, és megnyugtatóan felelte, hogy van, és azt „üdvbizonyosságnak” nevezik: ha ez megvan, akkor a nagy talányra választ is kapott. Hinni kell teljes hittel az Úr ígéreteiben, mert amit Igéjében kijelentett, az valóság és élet.

Amilyen komolyan vesszük Urunk ígéreteit, melyeket élénk tárt a Bibliában, olyan lesz az életünk.

A história megörökített egy eseményt, amely Napóleonnal történt meg egy díszszemle alkalmával. Ragyogó szép paripáján elléptetett a felsorakozott díszszázad előtt, és egyszer csak a lova megbokrosodott, és már úgy látszott, hogy ezt a nagy embert leveti a nyergéből. Láttá ezt az első sorok egyikében álló közkatonát, a szomszédja kezébe nyomta a dárdáját, odarohant a megbokrosodott lóhoz, elkapta a kantár szarát, és nehéz körülmények között sikerült a megvadult paripát megnyugtatnia, és így a császárt nem érte az a csúfság, hogy a földön találja magát. Amikor a ló teljesen megnyugodott, a legény felnézett a császárra, és tiszteletteljesen szalutált. Napoleon ránézett a katonájára, ő is tisztelgett, és csak annyit mondott:

„Köszönöm, kapitány!” - A katona ezután minden habozás nélkül a tisztek közé állt. Miért? Mert komolyan vette, amit a császár mondott.

Hiszed-e, amit a még Napóleonnál is nagyobb Úr ma személyesen üzen neked: „Aki hisz az Úr Jézus Krisztusban, annak örök élete van.” Ha ezt hiszed, hogy neked mondta, akkor tisztelegj a nagy Úr előtt, és már ott a helyed az üdvözültek seregében.

CSÖRNYI GYULA - VETÉS ÉS ARATÁS 1991/4

Támogatás

Amennyiben adományával támogatni szeretné a Magyarországi Metodista Egyház Pécsi Gyülekezetét, ezen a számlaszámon megteheti:

10402427-50485348-54531009

Honlap

Ajánljuk a pécsi gyülekezet honlapját, korábbi hírlevelek is olvashatók ott, egyéb információkkal, hírekkel és képekkel. Címe: <http://pecs.methodista.hu> **Istentiszteleteink hanganyaga is meghallgatható a honlapon!** A honlapra, vagy a hírlevélbe küldendő anyagot a schauermannok@gmail.com email címre lehet eljuttatni.

*120 éves Magyarországi Metodista Egyház
jubileumi ünnepségének képei*

Emléktábla

*Csernák István (1996-2016),
Khaled A. László (2016-) és
Dr. Hecker Frigyes (1974-1996)
volt, és jelenlegi szuperintendensek*

Az istentiszteletet úrvacsorával zárult.